

Art. 3. Uchyla się § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 kwietnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 37, poz. 223) na całym obszarze mocy obowiązującej powyższego przepisu, nie wyłączając terytorjum określonego w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 21 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 71, poz. 644). W miejsce uchylonego przepisu należy stosować postanowienia art. 1 i 2 niniejszego rozporządzenia i ogólne przepisy ustawy postępowania karnego.

Art. 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 lutego 1927 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
K. Niezabytowski

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

71.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 15 stycznia 1927 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, w sprawie przedłużenia terminu przesyłania przez komisje likwidacyjne gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych sprawozdań rachunkowych do Ministerstwa Skarbu.

Na mocy § 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o organizacji i ustaleniu statutów gminnych kas wiejskich pożyczkowo-oszczędnościowych (Dz. U. R. P. № 118, poz. 1069)—zarządza się co następuje:

§ 1. Ustalony w § 6-tym rozporządzenia I Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 czerwca 1926 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu, w sprawie wykonania § 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o organizacji i ustaleniu statutów gminnych kas wiejskich pożycz-

kowo-oszczędnościowych (Dz. U. R. P. № 74, poz. 425) termin czteromiesięczny od dnia ogłoszenia, t. j. od dnia 29 lipca 1926 r. do przesyłania Ministerstwu Skarbu przez komisje likwidacyjne sprawozdań rachunkowych, zawierających zestawienia przerachowanych aktywów i pasywów gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych, sporządzonych w myśl § 5 cytowanego rozporządzenia z dnia 24 czerwca 1926 r., przedłuża się do dnia 30 czerwca 1927 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

72.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych

z dnia 19 stycznia 1927 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1926 r. w sprawie zmian niektórych postanowień ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych.

Na zasadzie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. № 122, poz. 705) w sprawie zmian niektórych postanowień ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych, w brzmieniu ustanowionym ustawą z dnia 13 lutego 1924 r., zarządza się co następuje:

do art. 1 pkt. 1.

§ 1. Zaopatrzenie emerytalne emerytowanego zawodowego wojskowego, oraz wdów i sierot po zawodowych wojskowych, tudzież odprawa, mogą ulec potrąceniu tylko celem zabezpieczenia lub zaspokojenia roszczeń alimentacyjnych, tudzież wierzytelności (należności i danin) Skarbu Państwa.

Potrącenie to nie może przekraczać:

- a) na podstawie prawomocnego orzeczenia sądowego — 10⁰%, a jeżeli orzeczenie sądowe ma za podstawę wypływający z ustawy obowiązek alimentacji — 30⁰% zaopatrzenia lub odprawy,
- b) na podstawie zarządzenia właściwej administracyjnej władzy wojskowej lub cywilnej — 10⁰% zaopatrzenia lub odprawy,
- c) w przypadku zbiegu potrąceń na podstawie orzeczeń sądowych oraz zarządzeń administracyjnych z tytułu należności Skarbu Państwa — 10⁰% zaopatrzenia lub odprawy,
- d) w przypadku zbiegu potrąceń na podstawie orzeczeń sądowych lub zarządzeń administracyjnych z tytułu należności Skarbu Państwa z potrąceniem na zasadzie orzeczenia sądo-

wego, mającego za podstawę obowiązek alimentacji—30% zaopatrzenia lub odprawy.

Jeżeli roszczenie alimentacyjne przysługuje osobie, na którą emeryt pobiera dodatek ekonomiczny, wówczas dodatek ten ma być wypłacany odnośnej osobie, niezależnie od potrąceń z zaopatrzenia.

O porządku zaspokojenia wierzytelności, przewidzianych w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z r. 1924 № 6, poz. 46) w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 13 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. № 18, poz. 178) i z dnia 13 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. № 122, poz. 705), rozstrzyga dzień doręczenia władzom wypłacającym uposażenia orzeczenia sądownego, względnie zarządzenia właściwej władzy administracyjnej. Roszczenia o alimenty winny być traktowane narówni z roszczeniami Skarbu Państwa i na zaspokojenie ich, jeżeli zbiegają się z roszczeniami Skarbu Państwa, ma przypaść co najmniej 20% uposażenia.

Potrąceń dokonywa się z wypłacanego uposażenia emerytalnego po odliczeniu kwoty potrąconej tytułem opłaty emerytalnej i podatków.

§ 2. Potrącenie zarządza władza asygnująca zaopatrzenie lub odprawę.

Przeciw temu zarządzeniu jest dopuszczalny środek prawny zażalenia do władzy przełożonej. Władza ta rozstrzyga ostatecznie.

Termin do wniesienia zażalenia wynosi dni 14, licząc od dnia następującego po doręczeniu zarządzenia, przyczem, jeśli ostatni dzień terminu przypada na niedzielę lub święto uroczyste—termin kończy się następnego dnia powszedniego. Terminu nie uważa się za zaniedbany, jeśli przed jego upływem zażalenie wysłano pocztą listem poleconym, nadanym w dniu ostatnim terminu.

§ 3. Wydane w ostatniej instancji zarządzenie potrącenia może być zaskarżone przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym.

do art. 1 pkt. 2.

§ 4. Przez datę podpisania traktatu pokoju należy rozumieć datę podpisania go w Rydze, to jest dzień 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 49, poz. 299).

do art. 1 pkt. 4 ust. II.

§ 5. Lata zaliczalne do wysługi emerytalnej, o których mowa w punkcie 4 ust. II rozporządzenia — wyszczególniają postanowienia art. 15, 50, 52 i 101 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z r. 1924 № 6, poz. 46).

do art. 1 pkt. 9 lit. b.

§ 6. Granice wieku po których osiągnięciu oficerowie mogą być w okresie przejściowym do końca roku 1930 przeniesieni w stan spoczynku, są następujące:

do stopnia majora włącznie ukończonych . . .	46 lat
„ podpułkownika „ . . .	48 „
„ pułkownika „ . . .	50 „
„ generała brygady „ . . .	52 „

do stopnia generała dywizji i generała broni ukończonych	54 lat
„ komandora podporucznika włącznie ukończonych	38 „
„ komandora porucznika ukończonych	43 „
„ komandora ukończonych	49 „
„ kontr-admirała „	51 „
„ wice-admirała „	53 „

Do wyżej wymienionych oficerów mają również zastosowanie postanowienia ustępu: 3 i 4 art. 81 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z r. 1924 № 6, poz. 46).

do art. 1 pkt. 10 lit. b.

§ 7. Podstawę dla doliczenia lat do wysługi emerytalnej stanowi obliczenie czasu służby samorządowej i pracy zawodowej, dokonane przez komisję dla obliczenia wysługi lat, stosownie do art. 98 i 99 ustawy o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. z r. 1923 № 116, poz. 924).

O ile obliczenie takie w pewnym poszczególnym wypadku nie nastąpiło, wówczas obliczenia doliczeń do wysługi emerytalnej dokonywa w stosunku do oficerów Ministerstwo Spraw Wojskowych, w stosunku zaś do podoficerów—Dowództwo Okręgu Korpusu, na którego terenie podoficer ostatnio pełnił czynną służbę wojskową.

Obliczenie następuje na podstawie przedłożonych przez zainteresowanego oryginalnych dokumentów, w wypadku zaś ich nieposiadania na podstawie zaświadczenia, stwierdzonego co do prawdziwości dat podpisami co najmniej dwóch wiarogodnych świadków. Podpisy świadków na zaświadczeniu mają być urzędowo uwierzytelnione. Świadkowie powinni w zaświadczeniu przytoczyć źródło posiadanych wiadomości.

do art. 1 pkt. 11.

§ 8. Formacje wojskowe, które uznane zostały przez Państwo Polskie są następujące:

- 1) Legjony Polskie (Polski Korpus Posiłkowy, Polska Siła Zbrojna) od 1 sierpnia 1914 r.,
- 2) Bajonczycy od 21 sierpnia 1914 r. do 22 sierpnia 1915 r.,
- 3) Legjon Puławski od 18 października 1914 r.,
- 4) Brygada Strzelców Polskich od 13 października 1915 r.,
- 5) Dywizja Strzelców Polskich od 21 lutego 1917 r.,
- 6) I. Korpus Polski od 6 sierpnia 1917 r. do 7 lipca 1918 r.,
- 7) II. Korpus Polski od 8 grudnia 1917 r. do 12 maja 1918 r.,
- 8) III. Korpus Polski od 15 stycznia 1918 r. do 22 sierpnia 1918 r.,
- 9) Oddział Polski w Odesie od 23 listopada 1917 r. do 20 kwietnia 1918 r.,
- 10) Polska Oddzielna Brygada na Kaukazie od 25 grudnia 1917 r. do 26 lipca 1918 r.,
- 11) Oddział na Murmanie od 29 czerwca 1918 r.,
- 12) Oddział na Kubaniu od 24 sierpnia 1918 r.,
- 13) IV. Dywizja generała Żeligowskiego od 23 października 1918 r.,

- 14) V. Dywizja Syberyjska od 23 czerwca 1918 r.,
- 15) Armja Polska we Francji od 4 czerwca 1917 r.,
- 16) P. O. W. od 1 sierpnia 1914 r.

Organizacje wojskowe, w których służbę odbyła przed dniem 1 sierpnia 1914 r. zalicza się, jak służbę w Wojsku Polskiem, są następujące:

- 1) Związek Walki Czynnej od 1 czerwca 1908 r.,
- 2) Związek Strzelecki od 1 grudnia 1910 r.,
- 3) Strzelec od 1 grudnia 1910 r.,
- 4) Armja Polska od 1 października 1910 r.,
- 5) Polskie Drużyny Strzeleckie od 31 lipca 1911 r.,
- 6) Sokole Drużyny Polowe od 1 lipca 1912 r.,
- 7) Drużyny Bartoszone od 1 lipca 1912 r.,
- 8) Drużyny Tow. im. Kościuszki od 1 lipca 1912 r.,
- 9) Drużyny Podhalańskie od 1 lipca 1912 r.

Wojskowi zawodowi, którzy ubiegają się o zaliczenie do wysługi emerytalnej czasu służby w jednej z powyższych formacji, lub organizacji wojskowych, powinni przedstawić wiarogodne dowody, stwierdzające dokładnie czas służby, odbytej w tych formacjach lub organizacjach.

W wypadku nieposiadania takich dowodów czasu tej służby może być stwierdzony w drodze zaświadczenia, potwierzonego co do prawdziwości dat, podpisami co najmniej dwóch wiarogodnych świadków. Świadczenie powinno w zaświadczeniu przytoczyć zarazem źródło posiadanych wiadomości. Podpisy świadków mają być urzędowo uwierzytelnione.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

73.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

z dnia 25 stycznia 1927 r.

o nadaniu świadectwom ukończenia państwowych szkół rzemieślniczo-przemysłowych w Poznaniu i Bydgoszczy uprawnień przemysłowych, przewidzianych dla szkół przemysłowych w ustawie przemysłowej niemieckiej, obowiązującej na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego.

Na zasadzie § 129 ust. 5 i 6, § 131 ust. 2 oraz § 133 ust. 10 ustawy przemysłowej niemieckiej z dnia 21 czerwca 1869 r. (Dz. U. Rz. Niem. str. 245) w brzmieniu noweli z d. 30 maja 1908 r. (Dz. U. Rz. Niem. str. 356), zarządza się co następuje:

§ 1. Świadectwom ukończenia nauki w Państwowej Szkole Rzemieślniczej w Poznaniu albo w wydziale rzemieślniczo-przemysłowym Państwowej Szkoły Przemysłowej w Bydgoszczy nadaje się moc swia-

dektwa złożenia egzaminu czeladniczego w rozumieniu przepisów § 131 ustawy przemysłowej niemieckiej, a także moc uprawnienia do kierowania nauką rzemiosła w rozumieniu przepisów § 129 ustawy przemysłowej niemieckiej, o ile posiadacz świadectwa pracował przez 3 lata w rzemiośle, którego nauczaniem ma kierować.

§ 2. Państwowej Szkole Rzemieślniczej w Poznaniu oraz Państwowej Szkole Przemysłowej w Bydgoszczy nadaje się prawo dokonywania egzaminów na majstrów jednego z rzemiosł nauczanych w szkole, a egzaminy majsterskie, złożone w Państwowej Szkole Rzemieślniczej w Poznaniu lub w wydziale rzemieślniczo-przemysłowym Państwowej Szkoły Przemysłowej w Bydgoszczy, z zachowaniem zastrzeżeń, zawartych w ust. 10 § 133 ustawy przemysłowej niemieckiej, uznaje się za zastępujące całkowicie egzaminy majsterskie w rozumieniu przepisów § 133 ustawy przemysłowej niemieckiej.

§ 3. W świadectwach ukończenia jednego z wymienionych w §§ 1 i 2 rozporządzenia niniejszego zakładów naukowych należy umieścić następującą klauzulę:

„Na zasadzie § 129 ust. 6 i § 133 ust. 2 ustawy przemysłowej niemieckiej, obowiązującej na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego, oraz na zasadzie rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu, wydanego w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, z dn. 25 stycznia 1927 r. (Dz. U. R. P. № 9, poz. 73), świadectwo niniejsze posiada moc świadectwa złożenia egzaminu czeladniczego w rozumieniu przepisów § 131 ustawy przemysłowej niemieckiej, oraz uprawnienia do kierowania nauką rzemiosła w rozumieniu § 129, o ile posiadacz świadectwa pracował przez trzy lata w tym rzemiośle, którego nauczaniem ma kierować”.

§ 4. Na świadectwach odbycia egzaminu majsterskiego w jednym z zakładów naukowych, wymienionych w §§ 1 i 2 rozporządzenia niniejszego, należy umieścić następującą klauzulę:

„Na zasadzie § 133 ust. 10 ustawy przemysłowej niemieckiej oraz na zasadzie rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu, wydanego w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, z dn. 25 stycznia 1927 r. (Dz. U. R. P. № 9, poz. 73), świadectwo niniejsze zastępuje całkowicie świadectwo złożenia egzaminu na majstra w rozumieniu przepisów § 133 ustawy przemysłowej niemieckiej”.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 lipca 1926 r.

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki